

И тъй, живата чистота е качество на разумната любов. Който иска да има тази чистота, той непременно трѣбва да е свързанъ съ любовта. Любовта изключва нечистотата, страданието, завистта, умразата. Тя изключва всички отрицателни прояви на живота. Дето нѣма любовъ, тамъ сѣществуватъ всички отрицателни качества. Дето любовта влѣзе, тамъ има миръ, радостъ, веселие, разширяване, свобода. Когато нѣкой казва, че страда отъ любовъ, той не разбира закона на любовта. Ние абсолютно оспорваме това твърдение. Отъ любовъ човѣкъ не може да страда. Той страда, само когато изгуби любовта. Това е другъ въпросъ. Докато любовта е въ човѣка и го освѣтява, той е радостенъ и веселъ. Щомъ любовта го напусне, той започва да страда. Защо? — Нѣма кой да го освѣтява. Следователно, страданието, скръбта показва, че си изгубилъ любовта си, че свѣщта ти е изгаснала, и предметътъ, т. е. обектътъ на твоята любовъ се е отдалечилъ отъ тебе. Това е малко противоречиво на вашитѣ възгледи за любовта, но ще го приемете като ново положение. Въ бждеще, когато пишете нови литературни произведения, ще си служите съ новъ езикъ. Сега пишете: „Този човѣкъ плаче за изгубената си любовъ“. Тогава ще пишете: „Този човѣкъ плаче за изгасналата си свѣщъ“. Или, „еди-кой си скърби за изгасналата любовъ, за изгасналата истина“. Казвате, че като люби, човѣкъ става разсѣянъ. — Въ сжщностъ, чо-